

Pan Novák Zikmund

Pan Novák Zikmund se narodil v Mariánských lázních dne 17. srpna 1941.

Národností byl Polák, jeho maminka Anděla byla Polka, otce neznal a maminka informace o něm tajila, takže o něm nic neví. Také měl tři sourozence, bratranců asi šest, ale nikdy je neviděl.

Jeho matka byla poslána na nucené práce do Čech a Zikmund proto putoval do dětského domova do Polska, kde se o něj staraly jeptišky. Aby Anděla neumřela hladu, tajně jí místní pekař podstrkoval chleba. Později se vzali a Zikmund dostal příjmení po svém otčímovi. Zikmund a otčím se navzájem neměli rádi.

Když se Zikmund poprvé dostal do Česka, uměl jen polsky. Na školku si nepamatuje. V první třídě si nosil křídou a místo sešitu tabulku. Po první třídě propadl, a pak ho jeho otčím poslal zase zpátky do dětského domova, protože ho neměl rád, snad už jen proto, že byl nevlastní dítě a Zikmund neměl kam jít.

V pohraničí nechtěli Zikmunda přijmout k pomocníkům pohraniční stráže jen proto, že jeho matka byla Polka. Z letadel tam do údolí pouštěli balóny s hračkami, propiskami, cigaretovými papírky a falešnými penězi. Když ten balón padal k zemi, tak tou tíhou byl tvrdý dopad a koš vybuchl, protože v hračkách a propiskách byly výbušniny. Pan Zikmund tvrdí, že to šlo z Německa.

V dětském domově se mu líbilo a podle jeho slov mu tam nic nechybělo. Byl tam asi do půlky čtvrté třídy a o prázdninách společně procestovali celou Českou republiku.

Do učení, šel na státní pracovní zálohy č.12, to byli zedníci, omítkáři, apod.

V osmnácti letech mu řekl soused, ať se na to vykašle a jde pracovat do začínajících uranových dolů.

Mužští obyvatelé Chebu byli posíláni na vojnu na Moravu a Slovensko. Když byl na vojně nábor vojáků na šachty, dostal od vedoucího pracovního úřadu, který vyřizoval potvrzení o opuštění okrsků na výběr, jestli chce zůstat v Chebu nebo podepíše smlouvu nastálo. Vybral si druhou možnost. Pak šel na Cingr (důl) a

tam byl šest let, pak se začalo propouštět a Zikmund byl poslán na důl Rudý říjen do Heřmanic.

Poté narukoval na vojnu do Hranic na Moravě, kde ještě dostal modrou uniformu a najíst kabanosu, než byl poslán na vojenské cvičení na Libavu. Pan Zikmund říká: „První rok jsem tam byl jako bažant a druhý jako instruktor, to už bylo lepší.“

Zikmund si jednou na podzim zažádal o dovolenou a velitel mu řekl, že žádnou dovolenou nedostane, protože se bude mít líp. A tak ho pošlou na Hranice na Moravě. „To bylo něco krásného, to bylo sedmé nebe.“ Říká dnes se slzami v očích. Když tam po večerech neměl co dělat, zašel si do místní hospody, kam chodilo pár místních vojáků. V deset hodin večer tam zastavovala hospodská výčep a pouštěla film na plátně a tam si pan Zikmund našel manželku roku 1961 a žijí spolu dodnes. „Už je to padesát šest let.“ Vzpomíná s manželkou.

V dětství byl zlobidlo. V sobotu chodíval s kamarády pást krávy a pak si na Zikmunda chodili stěžovat sedláci, že jim nedojí krávy. Protože si Zikmund a jeho kamarádi na nich dělali závody. Nebo také chodil do lesa s mámou na lesní ovoce a Zikmund si potají odsypával do bandasky a máma na něj bědovala.

V zaměstnání (dolech) strávil celý život do důchodu a nejvíc ho asi mrzí, že hodně jeho kamarádů a kolegů tam zůstalo, protože tam byli zasypáni. Zikmund byl také jednou zavalen několik dnů, a to už měl čtyřletého syna a osmiměsíční dceru. Manželka vůbec nevěděla, co se s ním stalo a proč se tak dlouho nevrací z práce. Po nedávné operaci kloubu se už má dobře. Až na občasnou bolest páteře po tomhle návalu.